

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o.**, so sídlom P., X. Bratislava, IČO: X., zast. advokátskou kanceláriou F., s. r. o., so sídlom G., X. B., IČO: X., konajúca prostredníctvom svojho konateľa, advokáta doc. JUDr. B., PhD., proti povinnému: **J.**, nar. X., bytom S., X. L., **o vymoženie pohľadávky 393,02 eur (pôvodne 11 840 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 3Er/454/2007, na odvolanie a dovolanie oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6CoE/7/2013-70 zo dňa 26. februára 2013, takto

r o z h o d o l :

- I. Konanie o odvolaní oprávneného **z a s t a v u j e**.
- II. Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a**.
- III. Dovolanie oprávneného **o d m i e t a**.
- IV. Povinnému **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Súdny exekútor JUDr. JUDr. Rudolf Krutý so sídlom Exekútorského úradu Bratislave žiadosťou zo dňa 05. 07. 2007 Okresnému súdu Považská Bystrica ako súdu prvého stupňa doručenou dňa 11. 07. 2007 (č. I. 1) na základe návrhu oprávneného (č. I. 2) požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie o vymoženie pohľadávky oprávneného podľa § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“). Exekučným titulom na vykonanie exekúcie je R. zriadeného zriaďovateľom S. a. s. so sídlom K., Bratislava, IČO: X. (ďalej len „rozhodcovský súd“) sp. zn. SR 1025/07 zo dňa 26. 02. 2007, právoplatný dňa 26. 03. 2007 a vykonateľný dňa 29. 03. 2007 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“). Okresný súd dňa 24. 07. 2007 v zmysle § 45 ods. 1 EP vydal poverenie číslo: 5306 031757* na vykonanie exekúcie proti povinnému (č. I. 8). Následne uznesením č. k. 3Er/454/2007-53 zo dňa 11. 10. 2012 exekúciu zastavil. Rozhodol tak po tom ako Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací svojím uznesením č. k. 6CoE/118/2012-45 zo dňa 29. 05. 2012 zrušil predchádzajúce uznesenie prvostupňového súdu č. k. 3Er/454/2007-37 o čiastočnom zastavení konania a vec mu vrátil na ďalšie konanie za účelom opätovného posúdenia platnosti rozhodcovskej doložky (prvýkrát sa tak stalo uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6CoE/278/2011-31 zo dňa 14. 12. 2011, ktorým zrušil prvé uznesenie súdu prvého stupňa č. k. 3Er/454/2007-18 zo dňa 15. 04. 2011 o čiastočnom zastavení konania a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie).

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na § 57 ods. 2, § 58 ods. 1 EP, § 52, § 53, § 54 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), príslušné ustanovenia Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, príslušné ustanovenia zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa ako aj zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“). Uviedol, že medzi oprávneným a povinným bola dňa 21. 07. 2006 uzavretá zmluva o úvere č. 3201691, na základe ktorej oprávnený poskytol povinnému ako fyzickej osobe - nepodnikateľovi úver v sume 331,94 eur (10 000 Sk). Za poskytnutie úveru sa povinný zaviazal zaplatiť oprávnenému poplatok 86,30 eur (2 600 Sk), t. j. celkovo sa zaviazal zaplatiť oprávnenému sumu 418,24 eur (12 600 Sk), a to v 3-mesačných splátkach po 139,41 eur (4 200 Sk) počnúc dňom 19. 08. 2006. Zmluva o úvere bola uzatvorená podľa § 497 Obchodného zákonníka a jej

súčasťou sú aj všeobecné podmienky poskytnutia úveru (ďalej len „VPPÚ“). Z obsahu spisu súd nemal za preukázané, že by povinný pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, resp., že by mu bol poskytnutý úver na výkon zamestnania alebo povolania, z dôvodu ktorého ho považoval za spotrebiteľa. Súčasne mal za nepochybné, že oprávnený uzatváral predmetnú zmluvu v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, čo je zjavné aj z výpisu z obchodného registra. Zo samotnej zmluvy mal za zrejmé, že povinný nemohol individuálne ovplyvniť jej obsah, táto bola už vopred pripravená „na predtlačenom formulári“, nakoľko sa uzavierala vo viacerých prípadoch pre veľký počet spotrebiteľov. Právny vzťah medzi účastníkmi konania založený zmluvou o úvere súd považoval jednoznačne za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 OZ a hmotnoprávny vzťah medzi účastníkmi za spotrebiteľský úver v zmysle § 2 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa, resp. za zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. b/ citovaného zákona. Súd dospel k záveru, že v úverových zmluvných podmienkach, ktoré boli súčasťou zmluvy je v bode 17. obsiahnutá neprijateľná podmienka v zmysle čl. 3 ods. 3 v spojení s bodom 1 písm. q/ Prílohy č. 1 Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05. 04. 1993, a to rozhodcovská doložka. Uviedol, že cieľom rozhodcovskej zmluvy (doložky) je dosiahnuť prejednanie veci pred rozhodcom alebo rozhodcovským súdom, ak však nebola dojednaná individuálne v štandardnej zmluve, ale bola „nanútená“ jednou zmluvnou stranou je daný predpoklad, že slabšia strana vzťahu (spotrebiteľ) sa nedokáže v prípadnom rozhodcovskom konaní riadne brániť. Doložku obsiahnutú v bode 17. VPPÚ si v konkrétnom prípade spotrebiteľ - povinný nedojednal individuálne a pri jej akceptácii nemal na výber, a to vzhľadom na jej spojenie s ďalšími podmienkami zmluvy. Celú zmluvu vrátane úverových zmluvných podmienok mohol ako celok len prijať a podrobiť sa týmto podmienkam alebo celú zmluvu odmietnuť. Rozhodcovská doložka neobsahuje žiadne poučenie spotrebiteľa o rozdiel medzi rozhodcovským konaním a občianskym súdnym konaním na všeobecnom súde. Doložka bola do úverových zmluvných podmienok vsunutá oprávneným ešte pred vznikom samotnej zmluvy. V bode 17. VPPÚ bol upravený alternatívny spôsob riešenia sporov zo zmluvy, jednak v rozhodcovskom konaní alebo cestou súdu, avšak možnosť výberu spôsobu riešenia sporu povinným súd vyhodnotil za zdanlivú, pretože vo väčšine prípadov určuje spôsob riešenia prípadného sporu a v prípade rozhodcovského konania aj osobu rozhodcu, oprávnený. Spotrebiteľ síce mal možnosť ovplyvniť alternatívu riešenia sporu, avšak podaním žaloby v rozhodcovskom konaní oprávneným stratil možnosť domáhať sa právnej ochrany pred všeobecným súdom. V danom prípade bola voľba rozhodcovského súdu a osoby rozhodcu uskutočnená jednostranne,

nakoľko dojednanie na predtlačnom formulári dokonca predchádzalo aj samotnému rozhodnutiu povinného obstarat' si finančné prostriedky touto cestou, čiže predchádzalo uzatvoreniu zmluvy. Na základe uvedeného súd prvého stupňa dospel k záveru, že rozhodcovská doložka obsiahnutá v zmluvných dojednaniach zmluvy o úvere je podľa § 53, § 54 OZ, ale i podľa Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05. 04. 1993 nekalou podmienkou. Táto doložka je zároveň aj v rozpore s ustanoveniami § 6 ods. 1, § 8 a § 9 ZoRK, a teda je absolútne neplatná. Súd prvého stupňa zdôraznil, že existujúca, ale neplatná rozhodcovská doložka nemôže byť základom právomoci rozhodcovského súdu. Ak si rozhodca svoju právomoc z takto uzavretej doložky odvodil a na jej základe následne vydal exekučný titul, nemohol súd takéto rozhodnutie považovať za rozhodnutie vydané osobou na to oprávnenou. Vzhľadom na vyššie uvedené súd konštatoval, že predložený rozhodcovský rozsudok vzhľadom na absenciu právomoci rozhodcu v danej veci konať aj s poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul, z dôvodu ktorého exekúciu podľa § 57 ods. 2 EP v spojení s § 45 ods. 2 ZoRK zastavil.

Proti rozhodnutiu prvostupňového súdu podal odvolanie oprávnený a z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vydal vyšší súdny úradník, pričom sudca nemienil odvolaniu vyhovieť (č. l. 67) bolo odvolanie podľa § 374 ods. 4 vety prvá a druhá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) predložené Krajskému súdu v Trenčíne ako súdu odvolaciemu. Tento prejednávúc vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. svojím uznesením č. k. 6CoE/7/2013-70 zo dňa 26. 02. 2013 odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu podľa § 219 ods. 1, ods. 2 O. s. p. ako vecne správne potvrdil. Súčasne s poukazom na § 36 ods. 5 EP ako neprípustný zamietol návrh oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. majúc za to, že pokiaľ sa oprávnený domnieva, že rozhodnutie prvostupňového súdu zabránilo vymožitelnosti jeho pohľadávky mohol si svoje zmluvné nároky uplatniť v riadnom súdnom konaní, v ktorom by bola zabezpečená rovnosť účastníkov i z pohľadu riadnej aplikácie ustanovení spotrebiteľského práva.

Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia v plnom rozsahu stotožnil s právnymi závermi súdu prvého stupňa, na zdôraznenie správnosti, ktorých konštatoval, že

Smernica Rady 93/13/EHS z 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa musí hneď ako sa oboznámi s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel preskúmať ex offio nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve uzavretej medzi podnikateľom a spotrebiteľom, a to v rozsahu v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Uviedol, že vnútroštátnemu súdu prináleží vyvodit' všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný. Odvolací súd pre úplnosť dodal, že slovenský právny poriadok exemplifikatívne vymedzuje neprijateľné podmienky v § 53 ods. 4 OZ, pričom súd môže postupovať aj podľa generálnej klauzuly v § 53 ods. 1 OZ, to znamená nad rámec zoznamu podmienok uvedených v prílohe smernice alebo okruhu v Občianskom zákonníku. Uviedol tiež, že pokiaľ vo veci vydal rozhodcovský rozsudok rozhodca, ktorý konal na základe rozhodcovskej doložky považovanej prvostupňovým súdom za neprijateľnú a tým za neplatnú postupoval súd správne, keď exekúciu zastavil.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 09. 04. 2013.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v časti výroku o zamietnutí návrhu oprávneného na prerušenie konania podal oprávnený odvolanie (č. 1. 81 - 82) argumentujúc, že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. d/ O. s. p. - správne malo znieť „písm. f“), ďalej, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.), keď súd nesprávne interpretoval a aplikoval ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a článok 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v spojení s ust. § 36 ods. 5 EP, súčasne, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Namietol, že Krajský súd v Trenčíne ho nesprávne poučil o nemožnosti napadnúť výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolaním. Má za to, že za týchto okolností je napadnuté rozhodnutie svojvoľné, arbitrárne, porušujúce jeho ústavné právo vyplývajúce z článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj právo podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na základe uvedeného oprávnený navrhol uznesenie odvolacieho súdu v označenom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcej časti podal oprávnený (ďalej tiež ako „dovolateľ“) aj dovolanie argumentujúc tým, že:

- a/ súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. a/ O. s. p.),
- b/ v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. d/ O. s. p.), pretože vykonateľnosť exekučného titulu už bola právoplatne posúdená pri poverení súdneho exekútora vykonaním exekúcie,
- c/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. e/ O. s. p.),
- d/ vo veci konajúce súdy svojím postupom odňali oprávnenému možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.) tým, že nezohľadnili jeho námietky proti prejednaniu veci, konali bez nariadenia pojednávania a dokazovania a nerešpektovali jeho právo na to, aby jeho právna vec bola vnútroštátnym súdom rozhodovaná na základe správneho právneho základu, súčasťou ktorého je aj výklad práva Európskej únie,
- e/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),
- f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože nesprávne interpretoval a aplikoval § 44 ods. 2 EP, § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z., § 53 ods. 4 OZ ako aj ustanovenia Smernice Rady 93/13/EHS (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Dovolateľ svoju argumentáciu v dovolaní podrobne a rozsiahlo rozvinul (č. l. 87 - 94). Na základe tvrdení uvedených v dovolaní dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu ako aj uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Súčasne navrhol konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval v podanom dovolaní. Navrhol tiež, aby dovolací súd postupoval podľa § 243 O. s. p. a rozhodol o odložení vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu. Dovolateľ si zároveň uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

Povinný ani súdny exekútor sa k dovolaniu oprávneného nevyjadрили.

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež ako „Najvyšší súd SR“ alebo „najvyšší súd“) skúmal najskôr, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne v časti jeho výroku o zamietnutí návrhu oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Oprávnený v procesnom postavení, v ktorom sa nachádza v preskúmvanej veci bol účastníkom konania už v mnohých iných, skutkovo a právne obdobných konaniach pred Najvyšším súdom SR, v ktorých tak ako aj v tomto prípade podal odvolanie proti rozhodnutiam odvolacích súdov, ktorými zamietli jeho návrhy na prerušenie konania. Najvyšší súd konanie o jeho odvolaniach zastavil (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5CoE/30/2013 z 09. 07. 2013, sp. zn. 3CoE/43/2013 zo 06. 08. 2013, sp. zn. 4CoE/40/2013 z 22. 08. 2013, sp. zn. 6Co/48/2013 z 11. 09. 2013, sp. zn. 3OboE/39/2013 z 13. 08. 2013, sp. zn. 4OboE/7/2013 z 31. 10. 2013, sp. zn. 4OboE/27/2013 z 30. 12. 2013, sp. zn. 4OboE/112/2013 z 31. 01. 2014 a ďalšie) zdôrazniac skutočnosť, že odvolaním možno napadnúť len rozhodnutie súdu prvého stupňa a Najvyšší súd SR na rozhodnutie o odvolaní smerujúcom proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je funkčne príslušný (§ 9 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 10 ods. 1 a 2 O. s. p.). Najvyšší súd SR na uvedené rozhodnutia v podrobnostiach poukazuje s tým, že aj v preskúmvanej veci sa s právnymi závermi v nich vyjadrenými stotožňuje v celom rozsahu.

Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu SR na prejednanie odvolania oprávneného nie je daná, najvyšší súd konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne ako súdu odvolacieho v časti výroku, ktorým zamietol návrh oprávneného na prerušenie konania zastavil (§ 103 a 104 ods. 1 O. s. p.).

II. Najvyšší súd SR ďalej ako súd dovolacích (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne podal oprávnený včas zastúpený v dovolacom konaní v súlade s § 241 ods. 1 vetou druhou O. s. p. skúmal, či je dôvodný jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Aj k tomuto návrhu oprávneného sa Najvyšší súd SR vyjadril vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad najvyšší súd uvádza rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/349/2012 a 3Cdo/409/2012 obidve zo dňa 30. 09. 2012, sp. zn. 4Oboer/169/2013 a 6Cdo/299/2012 obidve zo dňa 31. 10. 2013, na ktoré najvyšší súd v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie síce má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie, pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania.

V danom prípade sa síce v dovolaní napadnutých rozhodnutiach spomína aj Smernica 93/13/EHS, z určujúceho hľadiska však zo strany súdov nižších stupňov išlo o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych právnych predpisov (Občianskeho zákonníka a Exekučného poriadku). S poukazom na uvedené dovolací súd návrh oprávneného na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

III. V ďalšom Najvyšší súd SR bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Dovolateľom napadnuté uznesenie však nevykazuje znaky žiadneho z nich, preto dovolanie oprávneného podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237

O. s. p. Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto vád v dovolacom konaní najavo nevyšla, preto prípustnosť jeho dovolania nevyplýva ani z týchto ustanovení O. s. p.

Najvyšší súd opäť pripomína, že k obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť svojho dovolania podaného v preskúmvanej veci sa vyjadril vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd už skôr spomenuté rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/349/2012 a 3Cdo/409/2012 obidve zo dňa 30. 09. 2012, sp. zn. 4Oboer/169/2013 a 6Cdo/299/2012 obidve zo dňa 31. 10. 2013, na ktoré najvyšší súd v podrobnostiach poukazuje s tým, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach (ako aj v ďalších rozhodnutiach iných senátov obchodnoprávneho aj občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnených na webovom sídle Najvyššieho súdu SR v kategórii „Rozhodnutia“) sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku Najvyšší súd SR konštatoval, že:

1. prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná len vtedy, ak súd rozhodol o veci, o ktorej nemal rozhodnúť. Rozhodovanie súdov v exekučných veciach však vyplýva priamo zo zákona (vid' napr. ust. § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 EP),
2. vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím o veci samej, preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle v § 237 písm. d/ O. s. p. (vid' aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/205/2011 z 01. 02. 2012 a tiež rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 254/2012 z 13. 06. 2012),
3. ustanovenie § 237 písm. e/ O. s. p. dopadá iba na prípady, kedy súd prejednal a meritorne rozhodol vec, hoci nebola splnená jedna z procesných podmienok konania – nebol podaný návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu; v danom prípade však návrh na vykonanie exekúcie podaný bol,
4. nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 EP) vychádza z tvrdení oprávneného

v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ust. § 122 až § 124 O. s. p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu,

5. rovnako nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie exekúcie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný nevykonal na pojednávaní za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne, teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania,
6. ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zastavením exekúcie sa neodopiera právo na výkon rozhodnutia a oprávnenému neznemožňuje možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012).

Právne závery uvedené pod bodmi 1 až 6 zastáva najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade uzavretá rozhodcovská doložka – z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov – je neprijateľná podmienka spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods. 1 OZ), čo zakladá jej neplatnosť. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať označený rozhodcovský rozsudok, ktorý vzhľadom na to nie je vykonateľný exekučný titul.

Dovolací súd osobitne k námietke oprávneného, že súdy oboch stupňov (tak prvostupňový ako aj súd odvolací) nevytýčili vo veci ústne pojednávanie aj keď podľa zákona tak boli povinné urobiť, poukazuje na skutočnosť, na ktorú správne poukázal aj samotný oprávnený, a to, že zákonom č. 230/2012 Z. z. účinným od 09. 08. 2012 bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ustanovenie §-u 57 EP doplnil o odsek 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie, ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/. Dovolateľ namietal, že súd prvého stupňa v danom prípade vyhlásil exekúciu za neprípustnú a následne ju zastavil, preto mal postupovať podľa uvedeného ustanovenia. Tvrdenie dovolateľa však nie je dôvodné. Exekučný súd síce rozhodol uznesením zo dňa 11. 10. 2012, teda v čase účinnosti

vyššie označenej novely EP, avšak exekúciu v danom prípade zastavil podľa § 57 ods. 2 EP v spojení s § 58 ods. 1 EP a § 45 ods. 1, ods. 2 ZoRK. Pokiaľ ide o postup odvolacieho súdu, tento postupoval v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p., keď o odvolaní oprávneného rozhodol tiež bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ďalších dvoch dôvodov (podľa písm. b/ a c/ O. s. p.), pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie. Z uvedeného dôvodu bolo nariadenie pojednávania na úvahe odvolacieho súdu.

Vo vzťahu k dovolateľom vytýkanému dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (tzv. relatívny dovolací dôvod) a podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. dovolací súd uvádza, že dovolateľom namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, vrátane nepreskúmateľnosti ich rozhodnutí (R 111/1998 a tiež III. ÚS 551/2012) a nesprávnosť právneho posúdenia, na ktorých tieto rozhodnutia spočívajú (R 54/2012) nie sú vady konania v zmysle § 237 O. s. p. a prípustnosť dovolania preto nezakladajú.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže v danom prípade dovolanie oprávneného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 písm. a/, d/, e/ a f/ O. s. p. (ani žiadne iné procesné vady v zmysle citovaného ustanovenia) zistené neboli, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako neprípustné odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

IV. Oprávnený z procesného hľadiska zaviniť, že konanie o jeho odvolaní muselo byť zastavené, preto mu vznikla povinnosť nahradiť trovy tohto konania povinnému (§ 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p.). V konaní o jeho dovolaní vzniklo procesne úspešnému povinnému právo na náhradu trov konania proti oprávnenému, ktorý úspech v dovolacom konaní nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd SR však povinnému náhradu trov týchto konaní nepriznal, pretože mu v odvolacom ani dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, 25. júna 2014

JUDr. Gabriela Mederová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Bc. Ingrid Habanová